

vání těchto sporů stanoví osnova výlučnou příslušnost sborových soudů I. stolice a zároveň se připomíná: pokud ovšem budou, dány podmínky čl. II č. 1 a čl. VII č. 2 lit. c) zák. z 1. dubna 1921 č. 161 sb. z. a nař. prodlouženého a změněného zákonem z 8. června 1923 č. 123 sb. z. a nař. mohou býti pověřeni projednáváním sporů i samosoudci krajských soudů.

Z toho vysvítá, že cena předmětu sporu nemá vlivu na příslušnost, nýbrž jen na obsazení soudu. Běží tedy především o to, je-li tu předpoklad § 7 a) j. n., totiž jde-li o právní rozepři o právech majetkových, jež náleží před sborové soudy I. stolice v tomto § 7 a) blíže uvedenou.

Rekursní soud nesdílí názor I. soudu, že zákon o nekalé soutěži je svou povahou zákon ochraňující majetková práva ohrožená nekalými machinacemi soutěže.

Podle žalobních údajů učinil žalovaný za účelem soutěže o dobytku, který žalobce nabídl ke koupi Janu H., jakož i o poměrech žalobcových údaje, které se přiči dobrým mravům a jsou způsobilé poškodit žalobce a jeho podnik, že žaluje proto žalobce žalovaného, aby se zdržel takových údajů a nahradil mu náklady sporu.

Tento nárok není však nárokem ryze majetkovým, nýbrž nárokem na ochranu obchodních zájmů žalobcových, kteréž ochrany má býti dosaženo zdržením se údajů, jakých žalovaný učinil.

Ustanovení § 7 a) j. n. proto na tento spor použití nelze a bylo proto stížnosti žalovaného vyhověti.

Rozhodnutí vrch. z. s. v Praze ze dne 12. ledna 1929 č. R IV-2/29.

Dr. Lustig.

O ověřovacích poplatcích.

Do roku 1892 obnášelo kolkovné na soudní podání 72 hal. Rovněž takové kolkovné bylo zapraviti za ověřování věcí knihovních a tabulárních soudem.

V roce 1898 byl tento podací kolek zvýšen na 1 Kč a bylo nějaký čas sporným, zda ověřovací poplatek byl zvýšen ze 72 haléřů na 1 korunu. Bylo pak autenticky vykládáno, že ověřovací poplatek má jako nezměněný platiti dále.

Císařským nařízením č. 279/1915 byl ověřovací poplatek pevně stanoven 1 korunou.

Po zvýšení tohoto poplatku stanoveném zákonem 54/1925 bylo opět sporným, zda zmíněný poplatek obnáší 1 korunu či 3 Kč.

Výnosem Vrchního zemského soudu v Praze bylo soudům nařízeno, že má obnášeti ověřovací poplatek v tabulárních věcech 3 Kč.

Nicméně došlo ku stížnosti stran tohoto poplatku, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud takto:

»Zákon ze dne 3. dubna 1925 č. 54 Sb. z. a n., kterým se mění některá ustanovení o poplatcích, taxách a kolkách, zvýšil sice v § 1. c) dosavadní pevné kolkové poplatky s výjimkami stanovenými v následujících paragrafech z 1 Kč na 3 Kč, ale v § 2 ustanovil, že tato zásada nevztahuje se »na pevné kolkové poplatky« podle zákona čl. XLIII z 1914 cís. nař. z 15. září 1915 č. 279 ř. z. a zákona ze dne 25. ledna 1922 č. 38 Sb. z. a n. o poplatcích soudních.

Zákon nepraví, že zvýšení nevztahuje se na soudní poplatky, nýbrž že se nevztahuje na pevné kolkové poplatky podle citovaných tří zákonů. Jestliže v § 2 za citaci zmíněných tří zákonů uvedeno jest o »poplatcích soudních«, pak se tím jen odkazuje na tituly dotyčných zákonů.

Jak zákon čl. XLIII z 1914, tak cís. nař. č. 279/1915 mají totiž titul »o soudních poplatcích«, zák. č. 38/1922 pak opatřen jest titulem »kterým se mění a doplňují ustanovení o soudních poplatcích«.

Z toho plyne, že pevný kolkový poplatek nemusí býti poplatkem soudním v pravém slova smyslu, nýbrž že se výjimka §u 2 leg. cit. vztahuje také na kolkový poplatek, který byl zmíněnými zákony upraven.

Poplatek z legalisace podle saz. pol. 17/66 byl §em 50 č. 4 nař. č. 279/1915 ř. z. stanoven na 1 Kč, jde tudíž o pevný kolkový poplatek podle tohoto císařského nařízení. Jde-li ale o takový pevný kolkový poplatek, pak nevztahuje se podle §u 2 zák. č. 54/1925 na něj zvýšení §em 1 téhož zákona provedené a nezáleží na tom, je-li tento pevný kolkový poplatek poplatkem soudním vůbec.

Naříkané rozhodnutí vycházejíc z náhledu, že zvýšení stanovené §em 1 zákona č. 54/25 vztahuje se i na legalisační poplatek, poněvadž nejde o poplatek soudní, nemá proto opory v zákoně, pročež je bylo zrušiti podle §u 7 zákona o správním soudě.

Nález nejv. spr. s. ze dne 1. února 1929 č. 1712.

Dr. Ludvík F a n t e s.